

Chương 1

Nguyên tác: Xin lỗi, em chỉ là con đĩ

Con đĩ Hạ Âu

Lời tựa:

"Nếu em là một cô gái trinh, tôi sẽ cưới em làm vợ. Nhưng xin lỗi, em chỉ là một con đĩ!"

Lời người dịch

Đây không phải tiểu thuyết dâm loạn, đây chỉ là một câu chuyện xúc động lòng người sâu sắc. Cuốn sách nói về cái đẹp, và bày tỏ về nỗi đau, của Hạ Âu – một cô gái mang tiếng là đĩ, và người bạn trai Hà Niệm Ân. Những trắc trở trong đời cô thuật lại một chuyện tình đau xót.

Truyện được đăng tải lần đầu trên mạng Internet của Trung Quốc đã được hàng chục triệu độc giả người Hoa bình chọn là tác phẩm kinh điển mới của dòng văn học mạng, một thành công của thế hệ người viết 8X. Bản dịch này theo đúng nguyên tác, ngắn gọn và chân thực so với bản sửa chữa của lần in đầu của truyện năm 2005.

Đại Bản thường chỉ Hạ Âu nói: "Mày nuôi con điếm này, làm sao mà trông cứ như gái trinh ấy nhỉ?"

Tôi không thích mọi người gọi Hạ Âu là điếm, nhưng Hạ Âu đích thực là một điếm bán thân nuôi miệng, mà tôi cũng không nói được đĩ và điếm thì khác nhau ở chỗ nào.

Tuy nhiên vẫn cứ không thích mọi người gọi thế. Tôi chưa từng phân tích lý do.

Hạ Âu năm nay mười chín, Hạ Âu rất xinh đẹp. Cô gái xinh đẹp Hạ Âu là một con đĩ, không thích cười không nhiều lời. Mặt cô luôn tràn đầy một nỗi thanh tân. Đó là nguyên nhân vì sao thằng bạn tốt Đại Bản của tôi toàn bảo Hạ Âu nom như là gái trinh.

Có thể nói Hạ Âu là một con đĩ không có trách nhiệm với công việc, cụ thể ở chỗ, cô vĩnh viễn không bao giờ rên rỉ trên giường.

Gái giang hồ tiếng rên dâm dật, âm thanh lúc cao thất thanh lúc hỗn hên đứt đoạn, kích thích và triền miên. Hạ Âu khi lên giường toàn cắn chặt môi chịu đựng chứ không phát ra bất cứ âm thanh nào.

Lần đầu tôi làm tình với Hạ Âu khi cô mới mười sáu. Khi tôi vừa đi vào cô ta, sự biểu lộ đau đớn của cô làm tôi nhầm tưởng tôi đang hiếp dâm một trinh nữ, không cầm lòng được tôi đã vỗ về an ủi cô. Khi đi được vào hoàn toàn rồi, mới phát hiện mình bị lừa, tôi lẳng lẳng và tức tối XXX[1] cô ta một mẻ. Có điều cũng tắt đèn.

Tôi không thích thấy vẻ khổ sở của cô ta, tuy tôi cho rằng đó là cô ta giả vờ.

Có lẽ là đau quá, cô ta nói nhỏ một câu:

- Anh nhẹ chút đi!

- Không được!

- Vì sao?

- Vì em chỉ là một con đĩ!

Sau này Hạ Âu không bao giờ thốt lên một lời lúc ở trên giường nữa. Hạ Âu vốn đã ít nói, thành ra làm tôi trở nên như con yêu râu xanh đang thỏa mãn với một con sextoy bơm không khí vậy.

Tôi biết tôi không phải yêu râu xanh, Hạ Âu cũng biết điều đó.

Ngoài lúc lên giường, tôi đối xử với Hạ Âu đàng hoàng, có thể nói như là một trang quân tử, tháng nào cũng đưa lương đều đặn, đúng ngày, không chậm không thiếu. Mà cô ta cũng có quyền tự do và không gian của riêng cô, tất nhiên lúc nào tôi có nhu cầu thì cô phải có mặt.

Đôi khi, tôi cảm thấy Hạ Âu đâu phải thuộc hạng người làm đĩ, hoặc có thể cô ta chỉ xấu trước mắt tôi, hoặc có thể đáng về cô ấy buộc cô ấy cố gắng làm ra vẻ ngây thơ - suốt ngày chỉ mặc quần bò, buộc tóc đuôi gà. Cho dù sắc vóc cô làm vẻ hấp dẫn của cô càng đàn bà hơn.

Hạ Âu học đại học năm thứ hai. Ban ngày cô lên lớp bình thường, đêm về cô đến nhà tôi. Bạn bè thường hỏi, vì sao tôi không kiếm một cô bạn gái như thói thường mà lại đi bao một con đĩ làm tình nhân? Ha ha, tôi nghĩ có khi những con đàn bà miệng leo leo ái ái ân ân nói yêu tôi, đâu đã chắc gì thực tế được như Hạ Âu: Em đã nói rõ rồi, em cần tiền. Và

Hạ Âu câu đầu tiên nói với tôi là: "Thưa ông, em có thể ngủ với ông không?". Đấy, nói trắng ra luôn!

Đó là 4 năm trước, hôm đó tôi với vài người đồng nghiệp đi tiêu khiển ở một quán bar tên là Yêu Lục. Hạ Âu quần bò, khoác ba lô kiểu học sinh bình thường, đến trước mặt tôi, và đã nói với tôi câu nói đó.

Khi nói, cô ấy nhìn chăm chăm vào mặt tôi.

- Cái gì?

Tôi tưởng tôi nghe nhầm, cho dù lúc đó quán bar đang bật nhạc đồng quê nhẹ nhàng.

- Em... em có thể ngủ với ông.

Cô ta nhắc lại, âm sắc kiên định hơn mọi tưởng tượng.

Mấy thằng bạn giời đánh, thường ngày vẫn sợ gầm trời không ai biết làm loạn, bắt đầu ồn ào lên, tới tấp chỉ trích Hạ Âu đáng lẽ nên ngủ với một người một đêm, thậm chí có người bắt đầu vuốt lên mặt cô, xoa ngực cô.

Hạ Âu sợ hãi, song không bỏ đi, không né tránh, cứ nhìn tôi thôi.

- Cô bao nhiêu tuổi rồi? Cô vị thành niên à?

Nhìn cái thân hình nhỏ bé phát dục chưa lấy gì làm đầy đủ của cô, tôi không khỏi nghi ngờ. Nhưng đôi mắt của cô quá đẹp, màu da trắng thắm từ trong ra ngoài mang một vẻ cuốn hút khó tưởng tượng nổi.

Khi lớn hết, chắc hẳn cô ta sẽ là một vai ra trò đây!

- Em đã 16!

Cô ta nói khẽ.

- Bé thế thôi á? Cô làm nghề gì?

Xem ra cô ấy có vẻ không thể làm nổi cái nghề làm đi!

- ... Làm đi !

Chỉ đến lúc nói câu này, cô mới tỏ rõ vẻ rúm ró.

- Cô cần tiền à? Tuổi còn bé thế này mà không chịu học hành.

Chút lý trí còn tồn tại trong tôi đã lên giọng giáo huấn cô, và chẳng tôi muốn nói thêm vài câu mà. Nhưng khi nhìn vào đôi đồng tử nông và trơ, tôi thấy tôi đã nhầm tưởng mình thông minh, cái nhìn kia bình thản, tự nhiên, như đang hỏi ý kiến người lãnh đạo một vấn đề gì đó.

Sau đó tôi mang cô ta về nhà, nhưng không giữ cô lại qua đêm. Làm xong chuyện kia,

cho cô ta năm trăm tệ, thả cô ta đi.

Tôi thừa nhận tối đó khi tôi bảo cô ta đi ra, ánh mắt lưu luyến của cô ta làm tôi hơi có ý tiếc, nhưng tôi vẫn lạnh lùng đóng sập cửa chính, dặn chính mình: "Cô ta chỉ là một con đĩ" để an ủi nỗi ân hận cứ day dứt mãi trong tôi.

Một con điếm non kỳ dị. Tôi cười đau khổ với tôi, trần đời này cái chó gì cũng có đủ rồi, gặp càng nhiều, thì thành thục càng nhanh thôi mà.

Nhưng tôi không thể ngờ rằng, trong hai năm sau, tôi gặp lại cô ấy, và hứa, bao nuôi cô ấy hai năm, hai năm đó nếu cần thì ở luôn tại nhà tôi, mỗi tháng tôi cho cô ấy bốn nghìn tệ.

Chú thích:

[1] Tên mặc định các website khiêu dâm

Chương 2

Người tình của tôi

Lần sau tôi gặp lại Hạ Âu, là mùa hè hai năm sau. Khi đó tôi vừa chia tay người yêu, tôi cảm thấy những gì mà người phụ nữ cần thì tôi vĩnh viễn chẳng bao giờ có thể trao. Ví dụ như thời gian, ví dụ như hôn nhân. Sau khi chia tay có một thời gian rất ngơ ngác, tôi biết đó là nỗi trống trải.

Hai năm nay công việc của tôi vẫn dậm chân tại chỗ, làm tôi bắt đầu bắt mỏi. Tiền và những đêm thành phố bao bọc kín mít những mê mõi của tôi.

Lái xe chạy vô định trong thành phố, nghĩ ngợi lung tung. Tôi nghĩ tôi, mặt mũi sáng sủa, nhưng nhìn thật sâu vào bản chất thì tôi cũng chỉ là một người nghèo trong một xó xỉnh của thành thị. Và tôi giống hệt như mọi thanh niên thành đạt ở thành thị, nghèo đến mức

chỉ còn lại mỗi tiền bạc, và đây những lý do hận đời chất chứa trong lòng.

Mùa hè năm đó thực sự oi ả, tôi bật máy lạnh, để quên được cái không khí nồng nực ngoài cửa kính xe. Khi xe tôi lướt qua cổng trường Đại học C, tôi bắt gặp Hạ Âu. Khi nhận ra cô nàng, tôi lặng lẽ, dừng xe gần cô.

Tôi đã hiểu vì sao cô em mang tên Hạ Âu, khi cô ấy đứng dưới ánh mặt trời, nghiêng gương mặt bị nắng chiếu hồng, đứng yên ở phía ấy, hoàn toàn giống như một làn gió thanh tân giữa trưa nồng. Tất nhiên là lúc đó tôi còn chưa biết tên cô ta.

Tóc đã dài hơn xưa chút, mặt không khác, thân thể đầy đặn hơn vài phần, đường nét hấp dẫn song dáng vóc vẫn thanh mảnh như xưa. Tôi phát hiện ra suốt hai năm nay, tôi luôn khao khát đôi mắt kia, đôi mắt vô tình liếc tôi một lần, vẫn là sức cuốn hút ma muội và trong trắng ấy.

Con đĩ này biết chăm chút cho phong cách, giữ gìn khí chất, ít nhất cũng chẳng ai nhìn ra cô nàng làm cái nghề gì.

Sau độ mười phút, một người đàn ông trung niên bước tới, người đàn ông không rõ mặt nhét cho cô ta một gói gì đó, rồi đi. Tôi bỗng dung khó chịu với chút lưu luyến của ông ta lúc bỏ đi!

Tôi xuống xe đi về phía cô em:

- Hi! Cô em, hy vọng em còn nhớ ra tôi.

Tôi ác ý nghiêng hai chữ "cô em" một cách vừa tàn nhẫn vừa rõ ràng.

Cô em vừa nhìn tôi đã nhận ra ngay:

- Ông à? - rồi cô em định đi.

Nhưng tôi gọi cô ta lại.

- Em đang làm gì? - Tôi hỏi thừa câu này, vì tôi thấy cô em đang đi vào cổng trường Đại học C.

- Làm đĩ !

Cô nàng đáp, có vẻ đã bắt cần hơn so với hai năm trước.

Tôi cảm giác tôi bỗng giận dữ vô cớ:

- Mẹ bố mày, mày làm đĩ cái gì? Tao còn chưa gặp con đĩ nào vừa xấu vừa mất dạy như loại mày!

Cô nàng rõ ràng khựng lại một chút, rồi nàng cười. Đáng phải nhắc là, Hạ Âu rất ít cười, nhưng khi nàng cười, như bông bồ công anh bị gió thổi tan, sẽ bay tới khắp nơi nơi.

- Thế thì tôi là một con đĩ không yêu nghề. Còn gì nữa không? Tôi phải vào trường đây.

- Gượm đã, thế... người đàn ông lúc nãy là ai đấy?

Hỏi xong tôi thấy mình ngu quá.

- Sao anh không nghĩ đấy là bố tôi?

Cô nàng nói, mặt thản nhiên lạnh lùng. Vậy mà tôi tưởng nàng cười giễu - chứ tôi tưởng đĩ là phải thế nào nữa đây?

- Cô tên là gì?

- Hạ Âu.

- Ồ, Hạ Âu. - Tôi ngắm nghĩ giây lát - Giai của cô cho cô bao nhiêu tiền?

- Ông ta không phải giai đang bao tôi, ông ta chỉ như là chủ nhà. Lúc nãy ông ta cho tôi hai vạn.

Tôi tuyệt vọng đến tận cùng, liệu ai tưởng tượng được, một thiếu nữ xinh đẹp như một đóa hoa, đứng dưới nắng sáng, dáng vóc thanh nhã và thuần khiết trong chiếc áo sơ mi và quần Jean, lại có thể thản nhiên mô tả việc trao đổi dục vọng xác thịt và tiền bạc với một người đàn ông, tự nhiên như thể chỉ khen: "Em hôm nay nhìn thấy một chiếc váy rất đẹp!"

Tôi thực ra lại hy vọng cô nàng chỉ sống và nghĩ đúng với lứa tuổi thanh xuân của nàng.

- Tôi sẽ bao cô!

Câu này không phải một lời chót lưỡi, và kỳ cục sao, hẩn âm điệu và gương mặt tôi khi đó có lẽ đã đầy chờ mong.

- Tốt thôi!

Cô ta nói, mặt lạnh te, không chút cảm xúc.

Sau đó cô ấy thuộc về tôi, trong thời gian hai năm.

Tôi phấn hứng tới mức, thậm chí đã quên không dắt cô ta đi khám xem có bệnh kín hay không.

Nhưng cũng chỉ vài hôm sau, tôi phát hiện tôi đã mang về một con sextoy bơm không khí không biết rên rỉ trên giường, mà thật như một con cầm chỉ biết cầm mặt nấu com, pha trà.

Mỗi chiều tan sở, về là thấy Hạ Âu sắp trên bàn đờ đẫn, lặng lẽ cắm ánh mắt vào bát thức ăn trên bàn, không hiểu đang ngắm nghĩ cái gì, cũng không biết có vui thích gì không.

Tôi phải to giọng nhắc:

- Này, tôi về mà ngay cả đôi dép đi trong nhà cô cũng không thềm mang cho tôi sao?
Thế là cô nàng mới vội vã đi tìm cho tôi đôi dép lê.

Hạ Âu là một cô gái ngoan, kêu thức ăn nhạt bèn đi bỏ muối; than mệt mỏi sẽ đấm lưng cho tôi. Nhưng có điều cô không thốt một lời. Cái "ưu điểm" không thốt ra âm thanh của cô cũng được biểu lộ ra trên gương, đây là nơi duy nhất mà tôi mãi vẫn không thể chịu đựng được cũng như là nơi duy nhất cô tỏ ra bướng bỉnh.

- Hạ Âu, em đừng cắn môi nữa, ngoan nào, thả lỏng cơ thể nào! - Tôi dẫn dụ.

- .....

Vẫn không nói, mặt trơ bì. Cô thường làm cho tôi tụt hứng, chỉ thiếu điều bị liệt dương. Có lúc công việc bận rộn, ngồi trước màn hình máy tính mãi đầu óc tôi quay cuồng, nhưng ngắm cô ấy một cái lòng tôi cũng bình yên lại. Khi tôi ở nhà, cô ấy luôn như chú chim thanh tĩnh đậu nhẹ bên tôi, tôi đoán cô ấy ngồi bên tôi là để chờ mắt tôi nhìn sang, bởi mỗi khi tôi nhìn cô ấy, cô ấy đều lặng lẽ nhìn lại. Cái nhìn lướt từ đôi mắt đẹp lặng im của cô, không gợn thoáng dục vọng nào, kỳ lạ sao làm tôi như đang ngắm bức tranh phong cảnh và lòng chùng xuống. Có lần tôi tưởng chúng tôi là đôi vợ chồng sau cưới đã mười năm chung sống.

Tôi thường ôm lấy Hạ Âu, nửa đùa nửa thật đe: "Giờ em là của tôi rồi, không được phép nghĩ đến người đàn ông nào khác. Hai năm ở bên tôi em chỉ là của riêng tôi!". Hạ Âu thường chỉ nhìn tôi. Im lặng.

Nhưng tôi hiểu tôi không bao giờ thích cô ấy, chỉ vì cô ấy làm gái. Đối với cái nghề đi điếm, tôi không khinh cũng chẳng tôn trọng. Tôi không phí chút cảm tình nào vào nó.

Chương 3

Mẹ vợ

Lần tôi thấy Hạ Âu cười nhiều nhất, đó là vào dịp sinh nhật cô.

Tối hôm trước tôi đang ngồi soạn văn bản trên máy tính, Hạ Âu rửa bát xong, kéo ghế đến ngồi kề tôi.

Mấy hôm trước tôi mua cho cô cái váy trắng mặc ở nhà, đây là món quà đầu tiên tôi tặng cô, khi cô ấy đón lấy cái váy tầm thường ấy, cô ấy đã cười, cô chỉ mỉm miệng, nhưng mặt hân hoan. Rồi sau đó cô ấy liên tục mặc nó, cô như thể một bông hoa gạo trắng bay lang thang trong căn phòng. Trông cô có vẻ nữ tính hơn cả lúc trước.

Thì tôi đã nói, cô ấy tiềm ẩn sự quyến rũ.

Khi đó cô đang mặc chiếc váy này, cô cách tôi một khoảng vừa đủ để tôi nhận thấy hương thơm phụ nữ trên cơ thể cô, thoáng qua. Tôi thấy tôi khó mà tập trung làm việc được nữa, quay sang liếc cô một cái, vốn cái nhìn của tôi đầy trách móc, bỗng dung gặp đôi đồng tử long lanh cười.

Hạ Âu đang cười, tôi thốt nhiên cảm giác mùa xuân tràn ngập căn phòng, với cỏ hoa lãng đãng xao động.

Nổi khó chịu tiêu tan hoàn toàn.

- Em cười à, Hạ Âu?

- Vâng.

Cô đáp, còn gật đầu thơ trẻ, vô cùng đáng yêu.

- Là thật đấy, nói xem nào, cái gì làm em vui?

- Từ ngày mai, em đủ tuổi kết hôn rồi! - Cô nói.

Ngày mai cô ấy có thể kết hôn? Nghĩa là sao? Hạ Âu quen thói lấp lửng.

- Mai em tròn hai mươi.

Cô ấy đáp nhẹ, cười, tôi lại có thể cảm thấy cái cười hiếm hoi rung động lòng người.

Tôi không muốn nói tiếp câu chuyện của cô, vì, chẳng lẽ bạn thích nói chuyện cưới xin với một con đã hai mươi tuổi sao?

- Ồ, à, tốt đấy, lớn rồi còn gì. Hạ Âu, nói xem, thích quà gì nào.

Phụ nữ nói với bạn về sinh nhật của họ, lại với mắt nhìn chờ mong thế kia, hẳn đều có hàm ý về quà tặng. Hạ Âu là người phụ nữ thực tế và không vòng vo.

- Em đòi, thì anh sẽ cho chứ?

Tôi kinh ngạc nhìn người phụ nữ đang nghi ngờ kia, đôi đồng tử như thủy tinh nhìn tôi

với cái nhìn trong veo của con trẻ.

- Không, phải xem em đòi gì. Bởi tôi rút cuộc cũng chỉ là một người làm thuê cho người khác. Không thể cho em nào nhà nào xe v.v... - Tôi ngẫm nghĩ, kết hợp với lời nói trước đó của cô ấy, thấy rất buồn cười, lẽ nào cô ấy đòi tôi cưới? - Tất nhiên, tôi càng không thể hứa hẹn với em những gì xa xôi hơn thế!...

- Em muốn ngày mai anh cùng em đi thăm một người, với tư cách là bạn trai em. - Cô ấy nói rành rọt.

Tôi đang suy xét, nghĩ mãi không hiểu cô ấy định làm gì. Với tôi, cô ấy là người phụ nữ khó hiểu nhất.

- Ngày mai vừa hay anh cũng không phải đi làm!

Tính hết cả rồi, xem ra cô ấy đã chuẩn bị từ lâu. Tôi nhìn cô đề phòng:

- Đi thăm ai?

- Mẹ em!

Ngày hôm sau, tôi ăn mặc tề chỉnh y như đi gặp mẹ vợ thật, sơ mi trắng, cài kẹp ca-vát nạm vàng, bộ vét xịn đắt tiền được chính tay Hạ Âu là phẳng phiu, đôi giày bóng láng không hạt bụi.

- Mẹ em tinh đời lắm! - Hạ Âu nhắc nhở tôi.

Hạ Âu cũng mặc tuyệt đẹp, mỗi cử chỉ của cô đều toát lên một sự trẻ trung.

Chúng tôi đẹp như một đôi kim đồng ngọc nữ, lên xe, với bao ánh mắt nhìn của mọi người.

Khi tôi lái xe, thỉnh thoảng nhìn sang Hạ Âu ngồi bên, thấy cô ngó hoài ra cửa kính xe, chả nói câu gì, chỉ chiếu vào trong mắt tôi một dáng đẹp. Tôi lại bắt đầu mơ mộng, tưởng đâu như tôi đang dắt cô dâu mới về thăm nhà.

Tôi vốn tưởng mình chỉ là miễn cưỡng chiều, bỗng đâu ngờ trở nên hài lòng thế.

Xe chạy chừng nửa tiếng thì tới.

Thì ra gia đình Hạ Âu đâu có nghèo khổ gì, ít ra thì khu biệt thự giữa hoa viên mà mẹ Hạ Âu ở là thứ mà tôi cũng không thể mua cho bố mẹ tôi. Tôi liếc nhìn Hạ Âu, cô gái bao tên gọi là Hạ Âu này vì sao luôn có gì đó khó hiểu.

Nực cười nhất ở chỗ, khi Hạ Âu bấm chuông tầng mười sáu, và giầy khắc đó thật kỳ quặc, tôi bỗng toát mồ hôi. Trước đây đã bao giờ tôi phải đi diện kiến các bậc phụ huynh của bồ đâu, đã gần ba chục tuổi đầu rồi, tôi không thể phân tích rõ vì sao lần này, giả vờ

làm vệ sĩ cho "nàng" mà lại hồi hộp lo lắng thế.

Cửa mở.

- Ôi, Baby của mẹ đã về rồi! Để mẹ ngắm con nào, ôi sao mà gầy thế này! Baby, lần trước mẹ bảo mang chìa khóa rồi cơ mà? Sao lần nào cũng bắt mẹ mở cửa? Baby, con ở trường thế nào?

Tôi đứng sững ở cửa, tròn mắt nhìn người phụ nữ vừa mở cửa đã ôm chầm lấy Hạ Âu, vừa nói cả tràng không ngừng vừa đỡ giúp Hạ Âu xách túi vào nhà. Hạ Âu cũng nghiêng vào lòng mẹ, cười không nói gì, cười theo cách tôi chưa từng được thấy, vừa ngọt ngào vừa nũng nịu, nửa thân thiết nửa hờn dỗi, thiết tha vô bờ.

Người phụ nữ gọi Hạ Âu là Baby chỉ là một người mẹ bình thường, ôm con gái trong lòng âu yếm dễ dàng.

Tôi mắt ướt, tôi ngơ ngác, Hạ Âu là một con đi.

Không nói ra được cảm giác khi bạn nhìn thấy một con đi trăm chồng không liêm sỉ, khi về nhà giữa tình yêu gia đình... mà có lẽ khắp cả gầm trời này, có lẽ chỉ có mẹ cô ấy dám yêu cô ấy vô bờ bến như thế.

Người phụ nữ gọi Hạ Âu là Baby, trạc ngoài bốn mươi chút, phong thái cao quý, có điều trắng xanh, và rất gầy, trán cao, tóc hơi mỏng... Lúc này bà có vẻ nhân từ của một người mẹ. Tôi nghĩ đôi mắt Hạ Âu hoàn toàn được di truyền từ mẹ, đẹp ma mị. Chỉ có đồng tử của Hạ Âu với cái nhìn ngây thơ làm người ta cảm thấy thanh thản là có phần nổi bật hơn mẹ.

- Thôi đi mà mẹ, còn có khách nữa! - Hạ Âu lúc này mới kéo tôi ra trước - Đây là anh Bân!

Người phụ nữ lúc đó mới để ý thấy tôi, ánh mắt lập tức cảnh giác cao độ.

- Cháu chào bác! Cháu là Hà Niệm Bân - Tôi giống một quý ông, vội vã gập lưng cúi chào, nơm nớp lo không được người ta quý mến.

- Ồ... tốt quá, Bân à? - Bà đưa mắt nhìn Hạ Âu - Anh là...

- Mẹ, anh ấy là bạn trai của con - Cô ấy nói với vẻ như thật.

- Bạn trai? - Ánh mắt lo lắng của bà làm tôi bứt rứt.

- Vâng mẹ ạ, anh ấy đã cầu hôn với con. Chờ con tốt nghiệp xong chúng con sẽ kết hôn - Hạ Âu nói, hơi mỉm cười.

Tôi cứ như bị một cú đánh vào đầu. Đính hôn? Với Hạ Âu? Nghĩ đi nghĩ lại toàn là tội.